

XVIII НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

Дійсно, Бог з любов'ю піклується про людей. Це називається Провидінням. Провидіння виявляється настільки, наскільки ми віддаємося йому. Якимось чином його треба «примусити», як це зробила Марія на весіллі в Кані Галілейській. Потрібно віддати себе в руки Бога.

І в Євангелії ми бачимо заклик Ісуса випробувати цю Провидіння, коли Він запрошує Своїх апостолів нагодувати натовп: «Нагодуйте їх самі». Апостоли протестують, бо їх лякає невідповідність між кількістю людей, що їх супроводжують, та мізерністю засобів: лише п'ять хлібів і дві риби для такої великої кількості людей.

Тоді Ісус показує їм, як це зробити. І робить три дуже значущі речі:

1. — наказує натовпу сісти, бо треба давати надію;
2. — піднімає погляд до неба, що ми завжди маємо робити, аби мати правильне уявлення про реальність, і
3. — благословляє. Дивлячись на небо й благословляючи, Ісус вводить Отця у повсякденну подію. Це ніби Він каже нам зараз: у кожному апостольському плані, у кожній складній ситуації та перед будь-яким проектом, який ви хочете реалізувати, не покладайтесь лише на власні сили, а враховуйте допомогу з неба, без якої ви нічого не зможете зробити.

Щоразу, коли ми підходимо до Євхаристії, ми не можемо не звернути уваги на символізм цього Євангелія. Розмноження хлібів нагадує про євхаристійне ламання: як і розламаний Хліб Євхаристії, він годує всіх людей і не вичерпується. Скарб цього таїнства достатній, щоб нагодувати всіх християн упродовж історії. Він споживається під час кожного відправлення Меси, але не вичерпується. Ісус і надалі годуватиме всіх, хто вірить в Його ім'я, аж до кінця часів.

І цю поживу ми не можемо здобути самі, її нам мають дати. Саме служителі, як колись апостоли, відповідають за її роздачу.